

oppbrudd

ARBEIDERKLASSENS FRIGJØRING ER FORUTSETNINGA
FOR ET FRITT UNIVERSITET

4. årg.

Organ for SUF (m-l) - stud

nr. 7 - 1969

KRAMPETREKNINGER FRA „SOSIALISTISK” FRONT

»HISTORIEFORFALSKNINGER»

Småborgerne i "Sosialistisk" Front beskylder marxist-leninistene og Rød Front for historieforfalskninger uten å underbygge dette. De kommer ikke med annet enn løsrævne påstander i sine ordgytende forsøk på å "forklare" utviklinga i Sovjetunionen, kominternpolitikken, osv.

Og sist men ikke minst. Deres "forklaringer" er totalt uten sammenheng med den historiske materialismen. I stedet for å analysere klassekreftene, klassekampen og det uttrykk denne tok i partiet og statsapparatet i 20 og 30 åra. og på denne bakgrunn vurdere Stalins politikk, etterplaprer de et helt avsnitt av boka til trotskisten David Horowitz, "Oktoberrevolusjonen og den kalde krigen": "Partiet utbygde stadig sitt byråkrati" osv. Den "sosialistiske" fronten har ikke en gang skjönt at det er kampen mellom klassene som er drivkrafta i historia. Derfor svelger de rått slike påstander som at "Da Stalin satte i gang industrialiseringa som var en slags andre revolusjon, var det ikke noen samfunnsklasse som var drivkrafta i denne".

Hvorfor kjører så den "sosialistiske" fronten ut denne hetsen? Jo, sjølsagt av valgtaktiske grunner. Det gjelder å presentere motstanderne så "ekstreme" som mulig. Derfor maler nærmest Hallgrim Berg "den gule fare" på veggen i DNS, derfor finner Håkon Lund & Co. opp betegnelser som "ny-stalinister osv. Gjennom sin praksis i høst har begge vist at de ikke er interessert i å gjøre DNS til et redskap for massenes interessekamp. Derfor har massene mistet tilliten til dem. Når pampene merker dette, blir de paniske og kommer med slike ville utkjør som vi nettopp har sett. Men dette kommer ikke til å hjelpe dem. Rød Front er den eneste som har innsett at DNS må underordnes interessekampen. Dette er det eneste grunnlaget man kan bygge på, om man skal knytte varige forbindelser med og oppnå enhet med massene.

FRAM FOR RØD FRONT I DNS!

"Spørsmålet om Stalin er av verdensomfattende betydning. Det har skapt diskusjon blant alle klasser i alle land, det er fremdeles et emne som diskuteres mye, et emne der de forskjellige klassene og deres politiske partier og grupper inntar forskjellige holdninger....KKP har alltid framholdt at Khrusjtsjov tok feil da han fullstendig fordømte kamerat Stalin under påskudd av å "bekjempe persondyrkelsen", og at han hadde andre motiver for å gjøre det". (vår utheving)

(Fra "On the Question of Stalin", utgitt av Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti).

Marxist-leninistene over hele verden har sett det som en viktig oppgave å analysere dette spørsmålet grundig med utgangspunkt i den historiske materialismen. Dette betyr at man må trekke fram både de negative og positive sidene ved Stalin, og veie dem mot hverandre. I "Materiale til spørsmålet om Stalin", som SUF(m-l) har gitt ut, pekes det på at:

"Når vi forsvaret Stalin, forsvaret vi ikke hans feil" - og videre: "Stalins fortjenester og feil er kjenns-gjerninger som hører til den historiske, objektive virkelighet. En sammenlikning mellom de to viser at hans fortjenester overskygger hans feil. Primært var Stalins politikk riktig, og hans feil var sekundære. Når man summerer opp Stalins tenkning og hans verk som et hele, vil enhver ærlig kommunist med respekt for historien sikkert og visst først legge merke til hva som var primært ved Stalin. Derfor er det, når Stalins feil blir vurdert, kritisert og overvunnet på en riktig måte, nødvendig å beskytte det som var hovedsaken i Stalins liv, for å beskytte marxismen-leninismen som han forsvarte og utviklet".

Revisjonistene og reformistene, som ser det som sin oppgave å spre borgerskapets stupide og unyanserte Stalin-hets, legger imidlertid ikke særlig vekt på grundighet. Et stjerneeksempel på dette er det siste "valgflaket" fra "Sosialistisk Front", som med utgangspunkt i Karol-møtet sist søndag kjører ut i beste McCarthystil mot marxist-leninistene og deres syn på spørsmålet om Stalin, og mot Rød Front.

Artiklen åpner og slutter med rein person-hets. Forsøket på å etablere en slags argumentasjon strander fullstendig på sin ubehjelpelighet. Derfor blir personhetsen eneste utveg: "...Den medaljebehengte Sverre Knutsen blei så ettertrykkelig satt på plass av foredragsholderen at det nesten gjorde vondt". "...Carl Erik Schulz vrir seg som en ål....". "Terje Normann-proletariatets diktafon-" osv. Det framsettes ikke et eneste argument mot det disse sa, "Sosialistisk" Front skriker etter en materialistisk analyse av forholda, men når SUF(m-l) forsøker å bringe dette inn i debatten, holder de kjøft og kommer stikkende med personangrep etterpå. Lenin skriver om slike folk:

"Skjellsord i politikken dekker ofte over den ytterste mangel på ideolog-innhold, hjelpeløshet og kraftløshet, den mest plagsomme kraftløshet, hos brukeren".

Når Rød Front foreslår et skikkelig debattmøte om Sosialimperialismen, der de aktuelle motsigelsene måtte bli tatt opp, avviser "Sosialistisk" Front dette i frenetisk redsel for totalt å bli avslørt som de småborgerlige frasemakerne de er.

»SOSIALISTISK» FRONT
OM MAO, STALIN OG PARTIET

For å skaffe seg en mindre kompromitterende basis til hetsen enn den moderne revisjonismen (som er den "sosialistiske" frontens daglig-ideologi), presteres de underligste krumspring i dette "flaket": "Mens Lenin bygde opp det sterkt og sentralisert partiapparat, søkte Mao basis for den kinesiske revolusjonen i massene. Det kinesiske kommunistpartiet blei et masseparti, som utvikla seg ideologisk gjennom den revolusjonære kampen, mens bolsjevikpartiet i Russland var et eliteparti av profesjonelle revolusjonære med en utstrakt mistillit til massene". Vidre: "...Stalin var en usedvanlig kynisk, dyktig og opportunistisk stormaktpolitiker....Jfr. Kinas støtte til det reaksjonære militærdiktaturet i Pakistan....".

Ei ynkeligere suppe for å bøte på sine manglende argumenter kan vel vanskeligere oppvises. Først så kliner den "sosialistiske" fronten seg opp til Mao og KKP for å angripe Lenin og Stalin. Men samtidig i samme artikkel angripes KKP under Maos ledelse for å drive "kynisk maktpolitikk". Dette forsøket viser småborger"socialistenes" dilemma: På den

ene sida er de frenetiske motstandere av den eneste farbare vegen til sosialismen, nemlig den sosialistiske revolusjonen, proletariatets diktatur og nødvendigheten av et ekte, kommunistisk parti. Men på den andre sida må deres ville angrep på alt rødt hylles inn i revolusjonære fraser. Ved fullstendig å forvrengte viktige punkter i Mao Tsetungs tenkning (som de tydeligvis ikke kommer utenom hvis de ikke skal isolere seg sjøl fullstendig fra massene av progressive), trur de de har løst denne motsigelsen.

Det de i realiteten gjør ved å hevde disse standpunktene er imidlertid ikke noe annet enn å dokumentere sin totalt manglende kjennskap til den kinesiske revolusjon, til oktoberrevolusjonen, til Lenins og Maos syn på forholdet mellom masselinja og partiets ledende rolle. Mot den fullstendig feilaktige og småborgerlige problemstillinga om "masseparti kontra eliteparti", stiller Lenin og Mao den revolusjonære problemstillinga: nødvendigheten av å forene partiets ledende rolle med masselinja. Mao sier sjøl:

"Et vel disiplinert parti, væpnet med marxismen-leninismens teori, som nytter selvkritikkens metode og er bundet sammen med folkets masser; en hær som ledes av dette partiet; en enhetsfront av alle revolusjonære klasser og alle revolusjonære grupper under ledelse av dette partiet - det er de tre viktigste våpnene vi har brukt til å slå fienden ned." Og videre: "Vi må ha tiltro til massene, og vi må ha tiltro til partiet. Dette er to hovedprinsipper. Hvis vi tviler på disse prinsippene, vil vi ikke kunne oppnå noen ting".

SAMSKIPNADEN OG
STUDENTTINGET FORBEREDER

Den herskende klassens redskaper, regjering og storting, har bestemt at vi skal "få" moms fra 1. januar 1970. Hvordan reagerer det korporative statsorganet "Student-samskipnaden på denne "moderne skattereformen"? I følge langtidsprogrammet til samskipnaden skal prisene på mat og drikkevarer opp med 22% og husleiene opp med 5%. Hvordan vil dette virke for oss?

I dag er topplånet på 770 kr. pr. mnd. Etter 1. januar med 22% prisstigning på kantinevarer og med Momsprisstigning ellers i samfunnet vil dette virke omlag som følger: Vi regner med at ca. 180 kr. pr. mnd. brukes i kantina. Prisstigning på 22% utgjør ca. 40 kr. Resten (770-180)=590 kr. går til mat o.l. ellers (i butikk) klær, sko, bøker, strøm, reise, hus osv. Her regner studenttinget med en prisstigning på ca. 6%. Etter det vi kjenner fra studenttingets tidligere beregninger og hva vi veit om den prisstigninga som nå blir forsøkt demmet opp av den såkalte prisstoppen, må vi minimum regne med 10% prisstigning på resten (590 kr.). Prisstigning på 10% av 590 kr. utgjør ca 60 kr. For å få den samme varemengden og kvaliteten som før Momsen,

GIGANTISK PRISSTIGNING

må vi etter Momsen betale:

Gammel pris	"Moderne reform"	Ny pris
180 kr	+ 40 kr	= 220 kr
+ 590 kr	+ 60 kr	= 650 kr
770 kr		870 kr

Men vi skal altså fortsatt "greie" oss med 770 kr. 770 kr. er lik 88,5 % av 870 kr. Vi får altså en levestandards-reduksjon på minst 11,5 %!

Hvis Lånekassa eller noen andre byråkrater skulle komme trekkende med de 70 kronene vi fikk i høst (topplånet opp med 10 %), så er denne kompensasjonen allerede forlenget spist opp av den prisstigninga som har funnet sted de tre siste åra. Derfor kan ikke disse 70 kronene være "kompensasjon" for den nye prisstigninga.

Et par praktiske eksempler på denne "moderne reformen" fra klassestaten og Studentsamskipnaden: Fiskepudding (stor), gammel pris: Kr. 3,45 + 22% = "Moderne pris": Kr. 4,21. Røkt skinke, gammel pris: Kr. 5,95 + 22 % = "moderne pris": Kr. 7,26!

Varmt vann, gammel pris: Kr. 0,25 + 22 % = "moderne pris": Kr. 0,30 for en kopp vann!

Hvordan stiller så studenttinget seg til dette angrepet mot levevilkåra til studentene og de breie lag av folket? Disse "tillits"-mennene hadde ingen prinsipielle innvendinger da studenttinget behandla samskipnadens langtidsbudsjett. I stedet for å bekjempe denne prisstigninga ytret de i en setning ønske om et grunnstipend. Alle de som ikke vil få noe grunnstipend vil sjølsagt rammes med full tyngde av denne "moderne skattereformen". Et grunnstipend i dagens situasjon vil p.g.a. kontrolltiltaka nå færre enn dem som er henvist til å spise i kantina. Du må spise mat i kantina, sjøl om du ikke tar eksamen etter Lånekassas tidsskjemaer. I steden for å alliere seg med arbeiderklassen og de breie lag av folket som rammes av denne prisstigninga, flyr disse "tillits"-mennene beina av seg i departementskontorer for å overbevise monopolkapitalens representanter om at Momsen er bra, bare studentene får kompensasjon. Hva er konsekvensen av ei slik linje?

forts. s. 3

Demonstrasjon MOT ALL MOMS

TIRSDAG 2/12 KL 15.45

SAMLING PÅ UNIVERSITETSPLASSEN

Kraftig oppsving i interessekampen

STRATEGIEN MÅ

Vektallisdemonstrasjonen 5. november var en seier for studentenes kamp. 1500 studenter fra forskjellige fakulteter sto samla mot rasjonaliseringsframstøtet. Det var den første demonstrasjonen i kampen mot Ottosenkomiteens forslag, og den største som har vært holdt på Blindern. Fakultetsrådet så denne samla motstanden og torde ikke annet enn å utsette saka.

Dette var avgjørelser studentene klarte å presse igjennom, men det betyr ikke at kampen mot vektall er avslutta. Bare et mindretall i fakultetsrådet gikk prinsipielt imot omlegginga, 9 av mer enn 50, flertallet hadde bare "alvorlige betenkinger ved å innføre vektall på det nåværende tidspunkt". Dette viser at komiteen som ble nedsatt for å utrede alternativer ikke skal ha et prinsipielt annet grunnlag, men skal forsøke å formulere forslag som ikke møter så stor motstand blant studentene og lærerne i lavere stillinger. Skal vi være i stand til å ta opp kampen også mot disse forslaga og mot alle ulike Ottosenframstøt, må vi lære av de erfaringene vi har gjort tidligere, analysere hvorfor kampen i høst har vært vellykka.

Hovedoppgavene

Høstens hovedoppgaver pekte seg ut allerede i slutten av vårsemesteret. Forslaget om overgang til moms var et hardt angrep også på studentenes levestandard, vektallsforslaget og Lånekasseinnstramninger som gjaldt hele landet viste at det skulle settes fart i rasjonaliseringa av universitetet. Alle disse tiltaka betød en klar skjerping av hovedmotsigelsen på universitetet, motsigelsen mellom monopolkapitalen og dets statsbyråkrati på den ene sida og studentmassene på den andre. De har også ført til at denne motsigelsen har framtrådt tydeligere; hele studentmassen var synlig trua på mange måter, og med utgangspunkt i studentenes daglige forhold har marxist-leninistene ført an i arbeidet med å forklare angrepene karakter.

For monopolkapitalen, som er den sterkeste sida i hovedmotsigelsen, gjør stadige angrep mot studentene, og disse angrepa har i første rekke til hensikt å presse prisen på arbeidskraft ned og øke antallet uteksaminerte, bortkasta tid er den dyreste faktor i universitetsutdanninga. Angrepa er derfor i hovedsak retta mot organiseringa av undervisninga, tidsrammer osv. Ottosenkomiteens forslag må sees som de første tiltaka som er nødvendig for monopolkapitalen, men vi må ikke la oss lede til å tro at angrepa vil være avslutta om alle forslaga er gjennomført. Rasjonaliseringa kan ikke løse kapitalismens problemer. Monopolkapitalen vil stadig ha behov for billigere arbeidskraft.

Studentenes kamp er defensiv

Når monopolkapitalen er den sterkeste sida i hovedmotsigelsen på universitetet og gjør

angrep, betyr det at studentene, den svakeste sida, kommer i forsvarsposisjon. Denne forsvarsposisjon er ikke noe vi velger, den er bestemt av de objektive forholda, men den er blitt klarere i dette semesteret fordi angrepa er intensivert og dessuten oppsummert og ført ut til studentmassene. Vi trenger ikke vente på angrep, de strømmes på oss. Det er derfor nødvendig at vi tar kampen opp mot forverring av forholda.

Studentenes kamp er parallell til arbeidsfolks kamp, mot hardere arbeidspress ved tidsstudier og rasjonalisering, mot skatteforslag som betyr dårligere forhold, mot lavere lønninger.

For defensiv kamp betyr ikke passivitet. Innfor en strategisk defensiv posisjon må studentene taktisk gå på offensiven, det vil si gå aktivt til kamp mot angrepa når de kommer, slik psykologene gjorde mot lukningsforslaget, slik filologene har gjort mot vektallsforslaget. Å gå til kamp mot angrep, dvs. å gå til motangrep, er den beste og eneste måten å forsvare seg på. Forsvar og angrep er motsetninger som betinger hverandre, dvs. uten angrep er det

intet forsvar, bare flukt, men så lenge vi er i en defensiv posisjon må angrepa være underordna forsvaret. Konkret betyr dette at vi går til angrep på vektallsforslaget for å forsvare oss mot det, men vi går ikke til angrep på den eksisterende studieordninga og forsøker å endre den. Det siste ville være å gjøre angrepet til det viktigste.

Nødvendigheten av å ha initiativet

Skal studentene kunne gå til effektivt motangrep, må de være klar over hvor angrepa settes inn, de må forstå hva kampen gjelder. Mao sier:

"Ikampen mot motstanderens "felttog" har den politiske mobiliseringen første rangs betydning. Det innebærer at en uten å dølgje det aller minste, men klart og modig må si til mennesket innenfor Den røde arme og til befolkningen innenfor basene at et angrep fra motstanderens uungåelig og nær forestående. En må gjøre merksam på hvilke svære skader folket kan bli påført gjennom dette angrepet, og samtidig må en også gjøre rede for motstanderens svake punkter og Den røde armers fortrinn, våre bestrebelsers på å vinne seier for en hver pris, om linjen i vårt arbeid."

5. november viste at flere studenter enn noengang tidligere har forstått at vektallforordninger og Ottosenframstøt er en alvorlig trusel, og at det er absolutt nødvendig å forsvare seg. Denne politiske mobiliseringen av studentene er en forutsetning for at vi skal kunne ha initiativet i kampen mot monopolkapitalens angrep. Mao sier:

"Initiativet er ikke et abstrakt, men et konkret materielt begrep. Det viktigste er å bevare så store styrker som mulig, og å konsentrere dem."

Dette betyr at i tillegg til nødvendigheten av så mange studenter som mulig deltar i kampen (så store aktive styrker som mulig) er det en forutsetning for vellykka kamp at alle disse studentene samla kommer mot hvert enkelt angrep (konsentrasjon av styrker) slik studenter fra alle fakulteter sto sammen mot vektallsforslaget.

Kampen videre

Den midlertidige seieren i vektallsaka må ikke føre til at vi glemmer vår defensive

erstol for arbeiderkalssens kamp. "Det finst ein viss slingringsmonn" heter det. Den "sosialistiske" fronten hevder her at Stortinget kan tjene arbeidsfolks kamp, og stå i strid med borgerskapet og dets stat.

Dette betyr, - fordi Stortinget er en del av statsapparatet -, at den "sosialistiske" fronten mener at staten ikke er et rent klasseredskap, men at det finnes en slags "slingring" i borgerskapets diktatur. De mener at staten er både og, og midt i mellom.

Lenin skriver om staten: "...Staten er et produkt av og et uttrykk for klassemotsetningenes uforsonlighet. Staten oppstår der, da og for så vidt som klassemotsetningene objektivt ikke kan forsvares. Og omvendt: Statens bestånd beviser at klassemotsetningene er uforsonnlige..." Staten er redskapet for den økonomisk herskende klassens politiske herredømme.

Det er dette SF-pampene og de andre småborgerlige sosialistene ikke greier, (eller ikke vil) fatte. De skjønner ikke at fordi statens eksistens forutsetter uforsonnlige klassemotsetninger, og fordi staten er redskapet for den økonomisk herskende klassens politiske herredømme, så må staten alltid være et klasseredskap. Det som forvirrer SF-pampene er det at arbeiderklassen i blant har vunnet fram med sine krav og tvunget den herskende klassen og dens stat til å sette i verk tiltak som har bedret kåra for arbeidsfolk. SF-pampene kan ikke forstå at disse tiltakene er noe annet enn rein velvilje fra statens side. Derfor lanserer de underlige teorier (som teorien om slingringsmonn) for å få stå at staten ikke lenger er et redskap for den herskende klasse, og for den aleine.

I dissensen i Brodalkomiteen utdyper vismannen Stjernø teorien en smule, (og gjør den multivis enda mer åpenbart feilaktig): "...Men staten var fortsatt (etter at DNA overtok regjeringa, vår ann.) i hovedsak et redskap for den herskende klassen. Selv om dens funk-

posisjon, vektallsforslaget er ikke det siste angrep.

Alternative pensum og undervisningsopplegg er fristende for mange. Forholda på universitetet er ikke i overensstemmelse med flertallet av studentenes ønsker og behov, men det er i dagens situasjon likevel ikke riktig å lansere alternativdebatt. Slike alternativer har i de fleste tilfelle karakter av ønskelister. De er et eksempel på offensiv kamp som ikke er underordna vår defensive posisjon, de ser bort fra studentenes trua stilling. Alternativene kan derfor forvirre studentmassene, gi inntrykk av at vi er i en situasjon der vi har god tid til å diskutere våre ønsker, istedenfor å forklare at vi hele tiden må forsvare oss mot ulike angrep fra fienden. I de fleste tilfelle dreier alternativdebatten seg dessuten om faglige spørsmål dvs. den fører oppmerksomheten bort fra det som i dag er det viktigste, spørsmålet om strukturendringer og derav følgende økt arbeidspress og skjerpa økonomisk kontroll. Studentenes behov for å studere i det hele tatt og få penger nok til å lese, er viktigere enn innholdet i undervisninga. I tråd med dette leder alternativdebatten arbeidet vekk fra den kampen studentene fører sammen med arbeidsfolk mot monopolkapitalen.

Videre, kravet om alternativer kommer fra studentenes motstandere. Det er et sleipt middel byråkratene bruker til å spille ulike studentgrupper ut mot hverandre. For alternativer virker splittende, - det er mange flere studenter som er mot Ottosen-

komiteens forslag enn det er som kan samles om bestemte alternative opplegg. Bruken av alternativkrav mot studentene ser vi i komiteen som er nedsatt for å utrede alternativer til vektall. I denne komiteen ville fakultetsrådet ha studentrepresentanter. Dette ville klart føre til at studentene ble splitta på ulike ønskelister, mens et litt penere utseende forverringsforslag gled stille igjennom.

Vi ser at alternativdebatten avsporer studentenes kamp for sine interesser og er i strid med studentenes behov og ønsker. Istedenfor å mobilisere studentene til beslutsomt forsvar mot hvert enkelt av forverringsforslaga, virker de til å demobilisere studentene og spre dem på utallige spørsmål. Dette er det motsatte av å ha aktive styrker og konsentrere dem, det er å frata studentene initiativet og gjøre dem til et lettere bytte for monopolkapitalens framstøt. FSF har i høst ledet studentene i vellykka defensiv kamp, marxist-leninistene vil aktivt arbeide for fortsatt å utvikle kampen langs en slik riktig linje, og kjempe mot alle forsøk på å avspore studentenes kamp mot forverra kår.

sjoner mer og mer ble å integrere og mekle mellom de ulike korporative gruppene i samfunnet, skjedde dette oftest på den herskende klassens premisser..."

Stjernø skriver altså: (1) Staten er "i hovedsak" et klasseredskap, (2) dens funksjon ble "mer og mer" å integrere og mekle mellom de korporative gruppene i samfunnet, men dette skjedde "oftest" på den herskende klassens premisser.

Pkt. (1) har vi allerede behandlet. I det klasseløse samfunn vil staten bli overflødig, men så lenge staten eksisterer, vil den alltid og utelukkende være et klasseredskap.

Pkt. (2) er mer interessant. For det første til dette med å "integrere": Det går simpelthen ikke an å integrere på klasseløse "premisser". Den herskende klasse "integrerer" på sine premisser nettopp fordi det finnes andre premisser. Et klasseløst samfunn er pr. definisjon et integrert samfunn, eller snarere: et samfunn der begrepet integrasjon mister enhver mening.

Til det å mekle: Går det an å mekle på klasseløse premisser? Når staten (en sjelden gang) har mekla til arbeiderklassens fordel, har den gjort det fordi borgerskapet var tvunget til det gjennom arbeiderklassens kamp. Også da meklet staten på borgerskapets premisser, men disse premisserne var endret av arbeiderklassens kamp.

Stjernø's "i hovedsak" og "mer og mer" og "oftest" viser seg altså bare å være et skall omkring hans uvilje til å akseptere at staten har klassekarakter. Det er egentlig den tradisjonelle reformistiske klassesamarbeidstanken som skjuler seg bak Stjernø's og den "sosialistiske" frontens fraser. De prøver under et røykteppe av vage ord og rørete formuleringer å formulere borgerskapets mystifisering av staten: "Vi har alle felles interesser, og staten representerer oss alle, iallfall til en viss grad...."

TIL KAMP MOT KLASSESAMARBEIDS-POLITIKKEN!

KJØP OG LES

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Abonnement bestilles fra: Klassekampen, Tveita postkontor, Oslo 6. Postgiro 20 66 99

Årsabonnement koster kr 15.00.

Gruppeabonnement gir prisreduksjon.

Stjernø i Brodalkomiteen:

EN SMÅBORGERS BEKJENNELSER

Student Steinar Stjernø er en av sjefsideoologene blant SF-pampene. Stjernø har sittet som medlem i Brodalkomiteen, og har i samband med komitéens innstilling skrevet en dissens. Dissensen spres i disse dager i særtrykk av Universitetet SF

Når vi bruker plass i OPPBRUDD til å omtale dette tvilsomme produktet, er det ikke fordi vi i denne sammenheng er særst interessert i Brodalkomiteen, Vi er interessert i Stjernøs dissens av to grunner: 1) fordi USF gjennom sin massespredning av den nærmest har gjort den til sitt universitetspolitiske program og 2) fordi dissensen i konsentrert form inneholder usedvanlig mange feilaktige idéer om universitetspolitikk.

Vi skal ikke gå inn på alle enkelthetene i dissensen. (Mesteparten av innholdet er ivrig opptatt med å tilbakevise seg sjøl og trenger ikke vår bistand.) Vi vil bare ta opp Stjernøs "problemstillinger" i den grad vi tror de representerer feiltakelser av allmenn interesse.

UNIVERSITETETS HOVEDFUNKSJON: UTDANNING ELLER FORSKING?

Som utgangspunkt for sin dissens gir Stjernø en ganske grundig framstilling av sitt syn på forholdet mellom universitet og samfunn. I denne framstillinga brukes det svært plass til å framstille universitetets forskings-politiske funksjon. At universitetet også har en utdannings-politisk funksjon blir bare nevnt i forbi-farten. Stjernø framstiller egentlig ikke forholdet mellom universitet og samfunn, men i stedet forholdet mellom forskning og samfunn.

Dette må bety at Stjernø mener forskning er universitetets hovedfunksjon. Hvis Stjernø ikke mener dette, må han prøve å forklare hvorfor han skriver over syv sider om forskning og kaller det "Universitetet i samfunnet".

Fordi Stjernø ikke skjønner at utdanninga er universitetets viktigste funksjon, får han en helt feilaktig forestilling om hva som er hovedmotsigelsen på universitetet. Hos Stjernø opptrer hovedmotsigelsen tilsynelatende som en motsigelse mellom den sosialistiske (SF-stemmende) forsker (bevisst og fylt av progressiv "selvforståelse") og monopolkapitalens "irrasjonelle" forskingsbehov. I virkeligheten er hovedmotsigelsen en helt annen: Den går mellom monopolkapitalen (og dens angrep for å rasjonalisere universitetets struktur gjennom alle slags fiffige reformer) og flertallet av studentene og lærerne. Ønsket om økt antall og senket stykkpris på akademisk arbeidskraft (altså effektivisering og rasjonalisering av strukturen, ikke innholdet), er i dag hovedsida i monopolkapitalens politikk på universitetet. Siden monopolkapitalen er hovedsida i hovedmotsigelsen på universitetet, preger dette forholdet hovedmotsigelsen i sin helhet. Utdanningsstruktur er altså i dag viktigere enn dens innhold.

Stjernø, derimot, snakker bare om fag- enes innhold. Og det er ikke så rart. For Stjernø snakker om fagene i samband med forskning, og ikke med utdanning.

Når en har forstått hovedmotsigelsen i en foreteelse er det oftest lett å løse alle problemer. Når en ikke har skjont den er det likeledes svært lett systematisk å finne feilaktige løsninger. Det er det Stjernø har gjort.

OTTOSEN OG BRODAL: INTEGRASJON ELLER RASJONALISERING?

En stik feilaktig løsning er "analysen" av forholdet mellom Brodal-komiteen og

Ottosenkomiteen. Hør bare: "... Begge komiteer sikter mot rasjonalisering og integrasjon. For Videreutdanningskomiteens vedkommende har hovedvekten ligget på integrasjonsaspektet, mens Organisasjonskomiteens forslag legger hovedvekten på rasjonaliseringen..." Det "integrasjonsaspektet" som dukker opp her, har vi behandlet tidligere i OPPBRUDD. Det dreier seg om at SF-pampene tror at Ottosenkomiteen innebærer en forsøk på å "integre" universitetet i den kapitalistiske økonomien. De fatter ikke at universitetet alltid har tjent den herskende klassens interesser.

Hva er årsaken til at SF-pampene kjører fram denne underlige "teorien" stadig vekkt? Årsaken er trolig at pampene ikke har skjont hovedmotsigelsen på universitetet. De har sett at forskninga er blitt mer direkte knytta til monopolkapitalen. (Dette betyr ikke at forskninga tjener kapitalismen mer i dag enn før, men bare at den raske foreldelsen av forskingsresultatene krever samrøre mellom forskning og produksjon.) Siden pampene tror at forskninga er universitetets hovedfunksjon, vrøvlr de om at universitetet blir mer "integrert".

En ting er å si at Ottosenkomiteen betyr integrering, og det er i og for seg vrøvl nok. Men verre er det å skrive at hos Ottosenkomiteen har "hovedvekten ligget på integrasjonsaspektet". (Stjernø må lese Ottosen som Reidar T. Larsen leser klassikere.) Hovedvekten hos Ottosen ligger ikke på "integrasjon", hva det nå enn betyr, men på rasjonalisering. Rasjonaliseringa av universitetet er hovedmålsettinga for både Brodalkomiteen og Ottosenkomiteen. Ottosen streker opp det allmenne programmet for denne rasjonaliseringa, mens Brodalkomiteen tillemp- er programmet for ett bestemt felt, nemlig universitetets interne administrasjon. Noen motsigelse mellom "integrasjon" og rasjonalisering eksisterer bare i Stjernøs egen hjerne.

STUDENTENES KAMP: OFFENSIV ELLER DEFENSIV?

Stjernø synes å være totalt i villrede om hvorvidt studentenes kampsituasjon er en defensiv eller offensiv situasjon. Ett sted skriver han: "Hver bok som byttes ut på pensum, hvert nytt seminar og hver ny forelesningsrekke kan være et ledd i nedbrytingen av det sosiale og ideologiske hegemoniet som storkapitalen utøver over folket..." Å "bryte ned" storkapitalens hegemoni høres svært så offensivt ut. Men et annet sted heter det: "For den politiske student blir "demokratisering" av universitetet et middel til å svare på situasjonen. For det første kan den gjøre det lettere å verne mot forsøkene fra stat og næringsliv på å integrere universitetet ytterligere i det kapitalistiske systemet. Den blir defensiv; et forsvar mot bl.a. Videreutdanningskomiteen og hva den representerer. (Altså: Kampen er defensiv, vår anm.) For det andre kan demokratiseringen gjøre universitetet bedre egnet som en plattform for nye antikapitalistiske framstøt og gjøre arbeidet for en annen forsknings- og undervisningspolitikk lettere.... ("Antikapitalistiske framstøt" er opplagt offensiv, vår anm.)"

Sjølmotstridende utsagn er ikke egnet til å overbevise mange, men de er desto lettere å forsvare. (Det så vi bl.a. i DNS da Stjernø innledet der om Brodalkomiteen.) Hvis man angriper Stjernø for å mene en ting, spretter han straks opp og viser til et sted der det står det stikk motsatte. Diskusjon med Stjernø blir derfor oftest en diskusjon Stjernø imellom.

Sannheten er sjølsagt at studentenes strategiske situasjon er en klart defensiv posisjon. Hovedsida i studentenes kamp må være defensiv, og kampens offensive aspekter må underordnes de defensive.

Dette betyr bl.a. at å vase om nye progressive seminarer og pensa mens Ottosenkomiteen banker på døra (for ikke å si bruker rambukk på den), er en fullstendig uansvarlig og "radikalistisk" even- tyrpolitikk som ikke kan bringe studentene annet en nederlag.

Men det er ikke bare det å drive med offensiv som er galt i den nåværende situasjonen. Forsvarskampen må dreie seg om de felter der studentene blir angrepet, dvs: den må dreie seg om forsvaret mot strukturendringer som tar sikte på å øke arbeidspresstet og senke leve- standarden for studentene. Derfor er det f.eks. ytterst illusorisk å tro (slik Stjernø gjør det) at "demokratisering" kan være et tjenlig defensivt kampmiddel. Det går ikke an å forsvare seg andre steder enn der en blir angrepet.

INTERESSEKAMP ELLER «SOSIALISTISK ARBEID»?

Siden Stjernø tror hovedmotsigelsen på universitetet dreier seg om forskning, er det ikke rart at de 20 sidene hans ikke nevner studentenes interessekamp med ett ord. Hovedmotsigelsen går jo ikke (hos Stjernø) mellom monopolkapitalen og studentflertallet, men mellom forskeren og kapitalens "irrasjonelle" forskingsbehov. Derfor blir det ikke hos Stjernø tale om interessekamp, men om noe han kaller "det sosialistiske arbeidet". (Forskeren skal produsere vitenskap som våpen til arbeiderklassens kamp!

Det er mange årsaker til at det er reaksjonært å legge vekten på "sosialistisk" arbeid i den nåværende situasjonen:

1. Det er ikke bare sosialister som rammes av Ottosenkomiteen. Å snakke om sosialistisk arbeid er å underordne studentflertallets kamp mot Ottosenkomiteen under en krig mellom "sosialister" og ikke-sosialister. "Det sosialistiske arbeidet" til Stjernø er derfor en sektærisk og splittende politikk som vil virke helt ødeleggende på fronten.
2. Som kjent finnes det ikke noe entydig "Sosialistisk" arbeid. Som SF-pamper flest setter Stjernø trolig "sosialistisk" lik SF-politikk. Dette harmonerer bra med SF-pampenes "frontpolitikk", som i hovedsak går ut på at fronten skal være lik SF (og helst være egnet i valgkamp- en).
3. Et "sosialistisk arbeid" må nødvendigvis bygge på visse maksimumsparoler, - på et program for en viss type sosialisme. En front som bygger på slike paroler blir av natur en offensiv front, - en front som kjemper for visse bestemte programfestete mål. En slik front samsvarer overhodet ikke med de objektive betingelsene for frontarbeid på universitetet. Disse betingelsene er at det overveldende flertall av studentene har felles interesser av å kjempe mot monopolkapitalens rasjonalisering. Men dette betyr ikke at de er sosialister og vi drive "sosialistisk arbeid".

Fronten mot monopolkapitalens rasjonalisering må være en antikapitalistisk front, men ikke en sosialistisk front. Fronten må være antikapitalistisk fordi det er umulig å bekjempe rasjonaliseringa uten til en viss grad å forstå årsakene til den. Rasjonaliseringa på universitetet må settes i samband med krisa i kapitalismen og studentenes kamp med hele folkets kamp. Ellers vil fronten forfalle til prinsipiøs brødpolitikk (f.eks. STs kompensasjonslinje m.h.t. momsens) og til "student-separatisme". Fronten må bygge på defensive minimumsparoler som understreker sambandet med folkets kamp, den må være defensiv og anti-kapitalistisk, - ikke offensiv og sosialistisk.

Dissensen til Stjernø inneholder også mye annet rart. Et eksempel er "teorien" om

GIGANTISK PRISSTIGNING

Fortsatt fra forsida.

Den bidrar til å splitte, istede for å samle alle som Momsen rammer. Når monopolkapitalens stat står i ferd med å forverre arbeidere og studenters kår, så må vi samle oss til kamp mot denne forverringa, og ikke søke å svekke kampen og splitte kreftene ved å be om kompensasjon for studentene, slik ST gjør det.

Dersom denne forverringa trer i kraft, så må vi kjempe sammen med alle grupper som har blitt ramma for å komme opp på det nivået vi tidligere hadde. Kampens form vil avhenge av hvilke omstendigheter de forskjellige gruppene kjemper under. Men dens en- hellige innhold betyr at vi må kjempe solidarisk mot ei forverring av våre forhold.

Dessuten ligger det i sjølve Momsens prinsipp at en slik kompensasjon ikke vil være dekkende. Poenget er jo nettopp at monopolkapitalen og staten skal få mer, og da kan ikke andre gruppers tap kom- penseres fullt ut. Derfor er ikke kravet om grunnstipend noen unnskyldning for ST når det vil akseptere Momsen og gå inn for pris- stigninga som det er kalkulert med i Samskipnadens langtidsprogram.

Som følge av Samskipnadens langtidspro- gram vil stadig flere studenter bli tvunget til å ta seg jobb ved siden av studiet, noe som i neste omgang fører til at de bruker "for lang tid", at de dermed mister lån og stipend, og helt må oppgi sine studier. De som blir igjen på universitetet må jobbe stadig hardere, de er for dyre for klassestaten og må derfor se å få opp farten i. Slik ser vi at student- tingets linje er monopolkapitalens, Otto- senkomitéens og Lånekassas linje.

Det går rykter om at det ikke blir noe av 5 % hevingen av husleiene på Sogn. De som tror dette skyldes at Samskipna- den og Studenttinget er blitt "snille", bør heller minnes pampenes rettet i hus- leiestreiken for et år siden. Dette viser at det nytter å kjempe.

VI MÅ BEKJEMPE SAMSKIPNADENS OG STUDENTTINGETS PLANER OM Å HEVE KANTINEPRISENE MED 22% !

VI MÅ ALLIERE OSS MED ARBEIDER- KLASSEN OG DE BREIE LAG AV FOLKET TIL KAMP MOT EI FOR- VERRING AV VÅRE KÅR !

TIL KAMP MOT MOMSEN !

"slingringsmonnet" i kapitalismen, men den er på mange måter en skål for seg sjøl, og er behandlet et annet sted i avisa.

Lenin skriver om slike folk som Stjernø: "...Småborgeren som er "blitt despe- rat" av kapitalismens redster, er en sosial foreteelse som i likhet med anar- kismen er eiendommelig for alle kapita- listiske land. Denne revolusjonismes ubestandighet dens ufruktbarhet, den egenskap ved den at den hurtig slår om til ytmukhet, sløvhet fantasteri eller endog til "vill" begeistring for den ene eller andre borgerlige motestrømning - alt dette er alminnelig kjent."

Stjernø kombinerer revolusjonismen og ydmukheten i samme utsagn.

To artikler

MOT REVISJONISMEN

Kr. 2,-

Materiale til spørsmålet om STALIN, artikler om og av Stalin.

Kr. 2,-

Mao Tsetung: Skrifter i urval (svansk)

Kr. 18,-

Om motsigelsen, Kr. 2,-

Under forberedelse:

Mao Tsetung: Yenan-talene, (om litteratur og kunst.)

Bøkene kan bestilles fra

SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅD

Observatoriegata 12. Oslo 1.

oppbrudd

"Når ei avis er kommet vel igang, må den skjønnes samvittighetsfullt og bra. Dette har leserne like stort ansvar for som redaksjonen. Det er svært viktig at leserne sender inn forslag og skriver korte brev og artikler, som viser hva de liker og hva de ikke liker. Dette er den eneste måten man kan sikre avisas framgang."

Mao Tsetung.

OPPBRUDD utgis av Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene) s Studentlag. Adressen er postboks 115, Blindern, Oslo 3. Postgirokonto nr. 20 51 79.

Ansvarlig redaktør: Lars Ivar Hansen. Redaksjonen adresse: Postboks 115, Blindern, Oslo.

Årsabonnement på OPPBRUDD koster kr. 10,-. Abonnementspenger innbe- tales over postgirokonto nr. 20 41 88, og talongens merkes: "Abonnement OPPBRUDD".

oppbrudd

MOMSEN OG KLASSEKAMPEN

Kapitaleierne finner stadig på nye "lure forslag" for å sikre seg det de mener med "rimelig utbytte". Rasjonalisering og tidsstudier har allerede lenge vært benyttet i industrien. Tidligere i OPPBRUDD har vi pekt på hvordan rasjonalisering er monopolkapitalens løsen også på universitetet.

Det foreløpig siste framstøtet som monopolkapitalen har kommet med, er vedtaket om innføring av moms fra 1. januar av. Dette vedtaket blei truffet igjennom av den herskende klassens, monopolkapitalens, eget statsapparat (denne gang i form av Stortinget) som fullstendig ga blaffen i den sterke motstanden blant vanlige folk. Linja er fremdeles den samme: Momsen skal presses igjennom sjøl om gallupper i borgerpressa viser at bare 17% av befolkninga er for momsen. Men hvorfor "kommer" da momsen? Svaret er å finne i den stadig økende krisa i kapitalismen. "En internasjonal konjunkturavslapning" gjør seg gjeldende, og derfor skal monopolkapitalen subsidieres både direkte og indirekte over statsbudsjettet.

KAPITALEIERNES UTBYTTINGSTILTAK

Etterhvert som klassekampen skrider fram og produktivkreftene utvikles mer og mer, er kapitaleierne nødt til å sørge for at produksjonen går mer og mer effektivt, for ikke å bli akterutseilt i konkurransen. Dette kan de gjøre på flere måter: De kan sette inn mer effektive maskiner, slik at de kan greie seg med mindre menneskelige arbeidskraft. De kan sette i gang tidsstudier, slik at de får arbeiderne til å jobbe mer effektivt, dvs. produsere mer innafør den tida de er betalt for. De kan presse lønningene nedover, ved hjelp av "produktive" lønnsystemer, og endelig kan de prøve å oppnå monopolstilling. Dessuten tyr de til slike midler som å trekke kapitalen ut av distrikter og næringer som er uønsomme for dem (Struktur-rasjonalisering.)

Riktignok virker disse tiltaka som kapitaleierne setter i verk, til å øke profitten for

dem, men de får samtidig bruk for mer og mer kapital. Til produksjonen trenger de både maskiner, verktøy, råvarer (dødeting) og menneskelig arbeidskraft. Når de rasjonaliserer, investerer de i mer produktive maskiner, som setter dem i stand til å utbytte arbeidskrafta mer effektivt, slik at de kan greie seg med mindre mengde arbeidskraft. Dermed stiger profitten. Men samtidig samler større og større deler av kapitalen seg i maskiner, utstyr osv. (såkalt konstant kapital), mens den delen av kapitalen som går til arbeidskraft (variabel kapital) blir mindre.

Nå er det bare den menneskelige arbeidskrafta som er i stand til å frambringe nye verdier. Det er nettopp dette som særtegner varen arbeidskraft framfor andre varer, og danner grunnlaget for kapitalistenes profitt. Men dette betyr at under rasjonaliseringa blir den delen av kapitalen som er i stand til å frambringe ny kapital relativt mindre. Profitten kan nok bli større; men forholdet mellom profitten og den samlede mengde kapital som skal med (profitttraten) avtar. Det blir stadig større mengder kapital som skal forrentes.

Kapitaleierne vil hele tida ønske å komme over den gjennomsnittlige effektiviteten, og dermed under det gjennomsnittlige kostnadsnivået, for slik å kunne høve inn særprofitter. Men som vi har sett gjøres dette ved å investere i maskiner, dvs. øke den konstante kapitalen. Det er klart at når alle driver med dette, vil det presse verdien av varen nedover, og profitttraten vil synke. For å holde profitttraten oppe, må profitten og dermed utbyttinga økes, dvs. kapitaleierne må investere i mer produktive maskiner.

Dette er bakgrunnen for det stadige maset om "å styrke egenkapitalen i norske bedrifter". Egenkapitalen styrkes jo nettopp ved at mer profitt blir investert i nye, bedre

maskiner. Poenget med den "nye skattereforment" er nettopp også å hjelpe på dette: "For å gi grunnlag for økning av egenkapitalen i bedriftene og derved styrke norsk næringslivs stilling, foreslår Finansdepartementet..." (Ot.prop. nr. 17-1968-69)

ARBEIDSFOLK MÅ BÆRE BYRDENE.

Samtidig skal byrdene veltes over på arbeidsfolk, tryggede, småbrukere, fiskere, elever og studenter, ved at skatten legges på forbruket. I Sandbergkomiteens innstilling heter det: "Et karakteristisk trekk ved det fullstendige merverdisystem er at det først og fremst er et avgiftssystem til beskatning av konsumet. De næringsdrivende vil gjennom fradragsretten kunne fri seg fra avgiftsplikt på investeringsvarer og andre innsatsfaktorer."

Dessuten kommer strukturrasjonaliseringa som fører til ei rekke problemer som "det offentlige" må ta seg av. Men monopolkapitalen vil ikke være med å betale for dette. Da ville jo vinninga ved struktur-rasjonaliseringa gå opp i spinninga! Dette betyr at pengene (ved økte indirekte skatter) skal tas fra dem som bruker størstedelen av inntekta si til forbruk (til å leve for), for å subsidiere de tiltaka som monopolkapitalen setter i verk for å vri seg unna krisa. Vil så monopolkapitalen lykkes i å ri av krisa?

I første omgang vil nok momsen virke til å dempe virkninga av krisa for kapitaleierne, men sjølsagt vil momsen redusere kjøpekrafta hos folk, og minke tilgangen av kapital til næringslivet på lengre sikt. Dermed legger momsen bare forholda til rette for nye kriser, som kapitaleierne må møte med med nye innstrammingsiltak.

"Med hvilke midler overvinnes borgerskapet krisene?... Ved at de forbereder enda mer omfattende og veldige kriser og minsker midlene til å forebygge krisene." (Det kommunistiske manifest, s.36.)

TILTAKA MØTES MED KÅMP

Men den viktigste virkninga av momsframstøtet er den virkninga det har når det gjelder å mobilisere forskjellige grupper av folket til kamp for sine interesser. Ingen behøver å være i tvil om hvem som kommer til å tjene på momsen, og hvem momsen vil gå utover. Bedre enn tusen teoretiske utlegninger viser momsen at den herskende klassen ikke hører på fromme ønsker, men hennsynsløst bruker alle midler som måtte passe den for å beskytte profitten sin. I takt med at de objektive forholda for de breie lag av folket blir verre pga. momsen, blir også den subjektive oppfatninga av denne situasjonen hos folk klarere. De skjønner at det eneste språket monopolkapitalen forstår er makt og resolutt kamp. Derfor innser de også at skal de kunne forsvare sine interesser, må de samle seg og sette makt bak krava sine. Dette så vi tydelig demonstrert i vår, da arbeidere, studenter, elever og tryggede gikk sammen i en brei aksjonsenhet mot momsen. Aksjonen da fikk oppslutning av over 50000 og bare i Oslo samla protestdemonstrasjonen mot all moms mer enn 5000.

Slik blir arbeiderklassen og de breie folkemasser klar over sin egen styrke og prøver sine krefter i praksis. Marx og Engels skreiv om dette i Det kommunistiske manifest:

"Sammenstøtene mellom den enkelte arbeider og den enkelte bursjoa får mer og mer karakter av sammenstøt mellom to klasser. Arbeiderne begynner å danne sammenslutninger mot borgerskapet, de går sammen for å holde arbeidsarbeidslønnen oppe. De grunnlegger selv varige sammenslutninger for å ruste seg til de leilighetsvise opprør. Her og der gir kampen seg utbrudd i oppstyr. Av og til seirer arbeiderne, men bare forbigående. Det egentlige resultat av kampene er ikke det de umiddelbart oppnår, men det at arbeidernes sammenslutning griper stadig mer om seg."

Men denne høyna bevisstheten og sammenslutningen kommer ikke mekanisk pga. de forverra forholda. Skal den spontane misnøya og uroen resultere inoe, må det finnes noen som tar saka opp, forklarer hvorfor tingene skjer og setter dem i samband med samfunnsutviklinga ellers. Videre må det være noen som er i stand til å analysere

„SOSIALISTER” MED SLINGRINGSMONN

Nye teorier fra opportunistenes og reformistenes leir er mangelvare. Mesteparten av pampenes "teoretiske" virke dreier seg om å utelate, forvrengte, forfalske, revidere og forflåte den marxist-leninistiske revolusjonære teorien. Desto mer oppsiktsvekkende er det når nye "teorier" fødes på de kanter.

En slik begivenhet er skjedd i det siste. Opphav for teorien er Steinar Stjernø, og det gjelder teorien om "slingringsmonnet". Teorien ble i første omgang utarbeidet (i kortfattet form) i Stjernø's dissens i Brodalkomiteens innstilling. I sin første utforming løp teorien som følger:

".....Særlig med hensyn til undervisningspolitikken finnes det et visst slingringsmonnet. Dette slingringsmonnet gjelder det å utnytte.....Det gjelder...å tøyne rammene i det eksisterende samfunnet så langt som mulig og bevisst bruke de liberale trekk i det til å tjene målet....."

I dette avsnittet lanseres det en måte å skape bedra tilstander under kapitalismen på. Det dreier seg om å "utnytte" slingringsmonnet i det eksisterende samfunnet. Hva betyr egentlig dette? Vi skal prøve å tolke hva vismannen Stjernø mener. Vi kan tenke oss at kapitalismen (hos Stjernø) arter seg som en slags ting som står og vipper. Hver gang tingen gjør et vipp, kan vi stikke en reform imellom, og vente på neste vipp. Så stikkes en ny reform imellom o.s.v.....Det hele synes enkelt og nesten genialt. Det er nesten underlig at arbeiderklassen ikke har funnet på å drive kamp på denne måten før.

Årsaken til at den ikke har gjort det, (tror vi), er at det ikke går an å føre kamp på denne måten. Kapitalismen slingrer simpelthen ikke. Kapitalismen som samfunnssystem kjennetegnes bl.a. av det eksisterende antago-

nistiske klassemotsetninger. Hovedmot-sigelsen i det kapitalistiske samfunnet, - mellom proletariatet og borgerskap -, preger alle sosiale forestelser under kapitalismen. Derfor finnes det ingen steder der det ikke finnes makt, ingen steder der kapitalismen "slingrer". Dermed finnes det heller ikke noe slingringsmonn som kan utnyttes.

Alle bedringer under kapitalismen må vinnes gjennom at arbeiderklassen kjemper for å bedre sine kår. Bare gjennom at det settes makt bak krava kan borgerskapet tvinges til å gi konsesjoner. Dette betyr sjølsagt ikke at det ikke finnes felter der borgerskapet står svakere, der det har svake punkter, og der offensive framstøt lettere vil vinne fram. Ved å angripe på rette tid og sted, og ved å sette massiv makt bak krava, har arbeiderklassen vunnet en del rettigheter. Men disse rettighetene er bare vunnet ved kamp, og kan bare opprettholdes gjennom kamp. Veien til bedra kår for folket under kapitalismen går gjennom klassekamp, og ikke gjennom Stjernø's teori om å utnytte et imaginært slingringsmonn. Det går ikke an å manipulere kapitalismen.

Stjernø snakker ikke om interessekamp i sin dissens. Isteden prater han om å utnytte "slingringsmonnet". Stjernø tror ikke på å mobilisere massen av folket (og derunder massen av studenter) til kamp for sine interesser. Og på en måte er dette riktig: Det går ikke an å mobilisere massene for SFs politikk. Derfor prøver SF-pampen Stjernø, som byråkrater flest, å finne opp "lure" operasjoner og manipulasjoner som kan erstatte reell styrke.

En bemerkning til til "slingringsmonnet": Teorien om dette "monnet" er en bemerkelsesverdig metafysisk teori. "Slingringsmonnet" opptrer i teorien som en

Fortsettes side 2.

situasjonen og finne ut hvor arbeiderklassen skal sette inn angrepene i klassekampen, dvs. lede arbeiderklassens og hele folkets kamp. Disse oppgavene kan bare ivaretas fullt ut av et revolusjonært, kommunistisk parti.

På denne måten ser vi at momsen, som skulle redde den herskende klassen ut av krisa i kapitalismen, i virkeligheten blir et våpen som retter seg mot den herskende klassen sjøl og hele det kapitalistiske systemet.

"De våpen borgerskapet seiret over feudalismen med, retter seg nå mot borgerskapet selv. Men borgerskapet har ikke bare smidd de våpen som bringer det selv døden, det har også frambrakt de menn som skal bruke disse våpnene, - de moderne arbeiderne, proletarene." (Det kommunistiske manifest, s.36)

Verdensnyhet fra USA

CREST FORMA

Det skreddersydde kondom

med naturlig passform innsvinget linje.

Øker følelsen — passer akkurat.

Glidemiddelbehandlet KVALITETSPRØVET

Kjenn forskjellen!

POSTBESTILLING:

Navn:

Adr.:

Send meg omgående med privat avsender godt og diskret pakket så ingen kan gjette innholdet:

CREST

.. dus. Forma lys oljepek. 20,—
.. » Naturac lys oljepek. 15,—
.. » Thin Transparent 11,—

AKWELL

.. dus. Conture lys oljepek. 20,—
.. » Prime lys oljepek. 16,—
.. » Silver Tex de Luxe 14,—
.. » Sultan 14,—

RITEX

.. dus. BioMed lys oljepek. 20,—
.. » Super oljepakning 12,50
.. » Ideal rosa oljepek. 12,50
.. » Rubber lys oljepek. 11,—
.. » Rubin Extra Rosa 11,—
.. » Gold Extra lys .. 10,—
.. » Ridur lys 8,—
.. » Croco tykk ru .. 24,—

DUREX

.. dus. Gull Featherlite .. 20,—
.. » Gossamer oljepek. 12,50
.. » Durex 7,—, 8,—, 11,—

stk. Prøvepakke 15, 30, 40,—
.. » Fantasi (12 typer) 4,50
.. » Seksuallivets ABC 15,—

Illustrert prisliste gratis

ALT-I-ETT

Rådhusgt. 20 — Oslo 1

Apent kl. 8.30-17. Lørd. til kl. 15

Telefon: 42 24 42 Butikken
41 62 10 Engrosavd.

Det ledende firma i

HYGIENISKE ARTIKLER